

www.zvon.info

ZVON

LISTOPAD/NOVEMBER

2017

časopis krajanské rodiny v New Yorku

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Lazaristi

MV

Misijnú spoločnosť, známu ľudovo ako lazaristi alebo vincentíni, založil v roku 1625 v Paríži **sv. Vincent de Paul**. Vincent bol synom chudobného sedliaka a aj keď bol zbožný, chcel sa stať kňazom hlavne aby si zabezpečil stabilný a slušný príjem. Teda jeho motivácia pre duchovné povolanie nebola úplne čistá, ale Pán si Vincenta viedol svojou cestou a to predpokladalo, že Vincent mal minimálne otvorené srdce pre Boha. Už počas štúdií si začal Vincent privyrábať na štúdium doučovaním detí miestneho šľachtica. Tu zohrala významnú úlohu jeho osobná charizma, takt a inteligencia - vlastnosti, ktoré mu pomáhali celý život. Šľachtická rodina si Vincenta obľúbila natoľko, že mu vybavili zrýchlenú kňazskú vysviacku a aj miesto na bohatej fare. Vincent sa stal kňazom, dal však po čase prednosť dokončeniu štúdií. Na svojich cestách však upadol do zajatia moslimských pirátov a bol predaný do otroctva vo vtedajšej Osmanskej ríši. Po dvoch rokoch sa mu podarilo dostať sa zo zajatia a vrátil sa do Francúzska, presťahoval sa do Paríža.

Tu v Paríži sa začína Vincentova vnútorná duchovná premena, najmä pod vplyvom kardinála de Bérulle, ktorý bol zároveň zapálený oratorián. Vďaka tejto premene začína byť skromným a jednoduchým kňazom, ktorému už nejde natoľko o kariéru a dobrý plat, ale o spásu duší. Okruh kardinála de Bérulle, do ktorého patril už aj Vincent, si vytýčil za cieľ odbúrať nedostatky francúzskeho kléru. V tejto dobe kňazi vo Francúzsku neboli vo veľkej úcte, lebo stály a pomerne slušný príjem lákal medzi nich aj prospechárov (hoci mohli by sme povedať, že k nim spočiatku patril aj Vincent), ktorí často ani nemali dostatočné teologické vzdelanie.

Vincent potom dostal do správy faru už ako zapálený kňaz a neskôr pokračoval ako duchovný správca v ďalšej vplyvnej šľachtickej rodine – čo v tej dobre zahŕňalo aj pastoračiu niekoľko stoviek zamestnancov na viacerých statkoch. Svätec si vďaka svojej povahe a charizme získal obľubu každého s kým prišiel do styku a keďže sa jednalo aj o vysoko postavených ľudí otváralo mu to mnohé dvere a značne uľahčilo vznik a pôsobenie neskoršej Misijnej spoločnosti.

Sv. Vincent začal s praxou ľudových misií, ktoré si možno mnohí pamätáme z domu. Išlo o sériu kázni a prednášok, ktoré mali vyvrcholiť spovedou, najlepšie generálnou (čiže celoživotnou, alebo zahŕňajúcou väčšie časové obdobie). Pozadie týchto misií bol fakt, že spoveď bola v tom čase absolútne nemódna záležitosť a takmer upadla do zabudnutia. Pri tomto by som sa rád pristavil – nedá mi nevidieť súvislosti s dnešnou praxou, hlavne na Západe, a to aj tu v USA. Neviem či ste si to už všimli ale spovedá sa tu minimálne, spravidla hodinu týždenne, ale na Sväte prijímanie sa zdvihne zakaždým skoro celý kostol. Niečo také som na Slovensku nikdy nevidel, aby celý kostol išiel na Sväte prijímanie. Je vylúčené už len štatisticky aby všetci pri takejto frekvencii spovedania sa boli v stave milosti posväcujúcej – teda bez ťažkého hriechu, a mohli tak pristúpiť ku Sv. prijímaniu. Príčiny takéhoto stavu by boli možno na hlbšiu diskusiu, každopádne sa inšpirujeme sv. Vincentom a spovedajme sa pravidelne. Okrem duchovného vedenia, ktoré každý z nás potrebuje, získame aj Božie odpustenie a posilu do ďalšieho života, ktoré tiež potrebujeme. Všetci robíme chyby a hrešíme a toto je jediná cesta ako sa môžeme reálne posúvať v živote dopredu, ľudsky aj duchovne.

Vincent postupne zhromaždil v Paríži okolo seba spoločníkov a okrem ľudových misií začali zakladať aj takzvané charitné spolky. Tie fungovali pri farnostiach ako miestna charita, podporovaná farníkmi. S nápadom prišiel sv. Vincent po tom, čo vyzval veriacich na pomoc chudobnej rodine, kde všetci navyše ochoreli. Veriaci im hneď začali nosiť jedlo, ale bolo ho až priveľa a Vincentovi došlo, že takáto pomoc je neefektívna, keďže jedla bolo síce veľa ale len jednorazovo. Charitné spolky sa potom venovali pomoci systematicky a plánovane. Takto sa sformovala Misijná spoločnosť ako spoločnosť apoštolského života, teda kňazov a rehoľníkov aktívne činných vo svete. Nejednalo sa primárne o zámorské misie ako by názov napovedal, hoci aj v tomto začali byť lazaristi činní.

Lazaristi sa od začiatku venovali širšej škále činností, duchovných aj sociálnych. Napríklad aj starostlivosti o opustené deti. V dnešnej dobe sa mnoho neželaných detí zabíja už v lone matky. Za čias sv. Vincenta také deti sa síce mohli narodiť, ale často ich odkladali k dverám alebo do predsieni kostolov a kláštorov. Verejná mienka bola silne zameraná proti nájdeným deťom, lebo prevládal názor, že tieto stvorenia boli splodené v hriechu. Sv. Vincent dôrazne poukazoval na to, že aj takéto dieťa je Božím stvorením. Lazaristi začali zriaďovať záchytné stanice pre nájdenčov. Rozhodlo sa, že takéto stanice sa budú tiež zriaďovať po rodinách. Za pomoci charitných spolkov a jednotlivých farností bol zostavený zoznam rodín a pestúnok, ktorým sa so spokojným svedomím mohlo zveriť do opaterý nájdené dieťa. Vincentíni pôsobia u nás aj v Česku, v Bratislave majú v správe veľkú farnosť a vedú cirkevnú školu sv. Vincenta de Paul.

SLOVO STÍN SE často objevuje v Bibli v různém spojení a významu. Mnohokrát nás Bůh ujišťuje o své přítomnosti tím, že se můžeme schovat do bezpečí před hrozbou ve stínu jeho křídel; *Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel.* (Žalm 17,8)

Dále také u proroka Ezechiela máme ujištění od Boha, že budeme bydlet ve stínu velkého nádherného cedru. (Ez 17,23) Na druhou stranu v Novém zákoně sv. Matouš říká: *„Lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“* (Mt 4,16)

Ještě jinak používá slovo stín sv. Pavel, když píše Kolosanum: *„To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.“* (Kol 2,17)

Stín může být prospěšný, ale také velmi škodlivý. Jestliže nabídnu někomu místo, aby na něho nepálilo slunce, je to dobrý skutek. Na druhou stranu mohu někomu svým stínem zabraňovat v růstu. Některé rostliny ve stínu nerostou. Říká se, „Zastínil ho svými vědomostmi...“, „Stínil mu v rozhledu...“

Stín se nedá nějak uchopit, jde pořád se mnou. Mám-li slunce nad hlavou, je můj stín krátký, při západu a východu slunce je můj stín nejdelší. Možná by se dala tato paralela použít k tomu, že budeme-li mít naše Slunce (Pána Ježíše) stále nad hlavou, bude náš stín krátký a vynikne v nás Boží působení. Nebudeme si myslet, že jsme nějak moc důležití. Naopak, bude-li slunce někde daleko na východě, či západě, náš stín bude dlouhý a snadno podlehneme pokušení, že jsme důležití...

Milí čtenáři, nejvíce mě však oslovuje sv. Pavel v myšlence *„To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.“* Ano, to co vidíme je jen stín, který držíme na chvíli zdánlivě ve svých rukou, ale v hodině smrti se nám rozplyne. Jediné, co nám zůstane, je spojení s Kristem. On není stín, ani naše zbožné přání. On je skutečnost. Když jsme s ním, tak už nepozorujeme žádný stín ani v sobě, ani kolem nás. Prostě a jednoduše světlo života se stává skutečností...

*Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín*

**U něho není proměny
ani střídání
světla a stínu**

TRUE Reformers

Jerome K. Williams

The Church is sacramental in her essence: she is both physical and spiritual, human and divine. This means that she is not merely a gathering of people who think along the same lines or the necessary but often unfortunate administrative apparatus to keep Christian things organized. The Church is a divinely founded body, animated by the Holy Spirit, shot through with divine life, whose principle of existence is rooted in Heaven. The Catechism of the Catholic Church notes this twofold nature: “The Church is both visible and spiritual, a hierarchical society and the Mystical Body of Christ. She is one, yet formed of two components, human and divine.” The Catechism then further notes: “The Church in this world is the sacrament of salvation, the sign and the instrument of the communion of God and men.”

You are the body of Christ!

Each one of you is a part of it.

There is a strong strain of anti-institutional thinking in our modern world that is foreign to this sacramental view of reality. According to the modern view, the Church's institutional arrangements are at best a necessary evil and are often an obstacle to faith that would better be done away with. According to this way of thinking,

when faith becomes institutionalized, it loses its essence and dies spiritually. The often-heard phrase: “I’m into spirituality, but I don’t like organized religion,” expresses this attitude. There is a gnostic strain in this view of reality, one that subtly-or not so subtly-deprecates all things physical, material, and spatial, and that yearns to float free in a kind of disembodied spiritual ether. But it is part of the Good News revealed by God that the created world is “very good.” Humans are enfleshed souls: our physical nature, delighted in by God, is an essential aspect of who we

are, and it cannot be neglected as we walk the road to becoming fully human. In the same way, the Church is the enfleshed Body of Jesus on earth, and those aspects of her that allow an enduring from through time and space are an essential part of her being, necessary for the renewed human race to come to its communal fulfillment.

DON'T GO TO CHURCH,

BE THE CHURCH.

This sacramental intermingling for the visible and invisible worlds is shown in the manner by which God revealed himself to us. When he came among us as our Savior and teacher, he did not come as a pure spirit. He incarnated himself in the materials of time and space, such that he could be heard, touched, seen, spoken to, love, and revered; and also ignored, laughed at, spit upon, beaten, and crucified. "Have I been with you so long, and yet you do not know me, Philip?" said Jesus at the last Supper. "He who has seen me has seen the Father" (Jn 14:9). This shocking mode by which the Father revealed himself through Christ did not end with the Ascension. God in Christ continues to make himself visible and present in the "sacrament of salvation," the Church. Just as many who saw Jesus in all the particularity of his humanity took offense at him - "Is not this Jesus, the son of Joseph, whose father and mother we know? How does he now say, 'I have come down from heaven'?" (Jn 6:42) - so it is easy to take offense at Christ's Body the Church, especially in her human aspects in all their weaknesses and limitations.
(a sample of the book)

Kristus "KRÁL" aneb nemá lotr po levici pravdu?

Král – to zní jako suma moci, bohatství a života na výsluní. Takových králů ale už moc není. Možná tak ještě v Maroku, kde vládne potomek starobylé dynastie, anebo v Saudské Arábii, zemi s neomezenou královou mocí. Naproti tomu anglická královna již dávno žádnou moc už nemá. No a v Belgii? Nebohý král Baldovín, aby nemusel podepsat parlamentem schválený zákon o potratech, který odporoval jeho svědomí,

tam musel na jeden den abdikovat. Ani španělský, švédský nebo norský král na tom nejsou lépe.

A přesto slovo král je stále plné kouzla. „Byl jednou jeden král...“, tak začíná každá pořádná pohádka. A vůbec je svět plný králů, byť jen v přeneseném slova smyslu, jako třeba Elvis Presley, král rock-and-rollu, který dodnes žije v srdcích fanoušků. Pojem král asi nikdy nevymizí z paměti lidí. Žít pod vládou dobrého krále zůstane věčným přáním dětí i dospělých. Dosvědčuje to i anglická koleda Good King Wenceslas, která opěvuje sv. Václava, jako ikonu panovníka.

A co v Bibli? Král tam je hlava pomazaná. A to zavazuje! Davida si vybral sám Hospodin, ne aby jen vykonával moc, ale aby pásal a to ne svůj vlastní, ale Boží lid (2 Sam 5,1-3). Davidově pomazání za krále předchází proto smlouva s předáky lidu před Hospodinem a jeho kralování vstoupí do povědomí jako vrchol dějin Izraele. David se tak stane předobrazem Krista. Ježíš ovšem nechtěl, aby ho provolali za krále jen proto, že nasýtil zástupy, nebo vzbudil v lidu nadšení. Teprve před Pilátem svou královskou důstojnost přiznává. Hned ale upřesňuje: „Moje království není z tohoto světa“. „Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud“ (Jan 18,33b-37). Není divu, že lidem tohoto světa je Kristovo království bez peněz, bez moci a bez armády jen pro posměch.

Vysmívali se mu téměř všichni: členové velerady, lid, vojáci a dokonce i jeden ze spolu s ním ukřižovaných lotrů (Lk 23,35-43). Přitom na toho lotra se zlobit ani moc nedá. Asi si to chudák nemohl v hlavě srovnat, že by ten kříž, na kterém sám visel, měl být královským trněm. Pod slibným nápisem „Toto je židovský král“ očekával asi jinou podívanou. Jak ten židovský „král“ po celonočním výslechu, fackách, kopancích a masakru, zvaném bičování, asi vypadal, to nám musel připomenul Mel Gibson brutální inscenací ve filmu „The Passion of Christ“. Nám! Faráři Toufarovi, opatu Jarolímkovi nebo řecko-katolickému biskupu Gojdičovi by to připomínat nemusel. A komunisty rovněž k smrti umlácenému bulharskému passionistovi, biskupu Evženu Bossilkovi, taky ne.

Proč se ale vracet do minulosti? Stačí současnost. Například zavraždění italského kapucína Luigiho Padovese, biskupa v Turecku? Nebo italského kněze Giuseppeho Santora, kterého stihl stejný osud taky tam? A nepřichází téměř dennodenně zprávy o vyvražďování křesťanů v Iráku? Kde je to Kristovo království, jeho moc a síla? Nechce se i nám s lotrem po levici křičet: „Zachraň sebe i nás!“? I apoštolové křičeli na rozbouraném moři „hyneme!“, zatímco tys Pane spal. Ano, zdá se, že i dnes spíš! Mohou pak ale slova listu sv. Pavla Kolosanům (Kol 1,12-20)

z této poslední neděle v církevním roce platit i chaldejským křesťanům v Iráku?

„Děkujeme Bohu Otci, píše sv. Pavel, že vás uschopnil k účasti na dědictví věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna... V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho... On je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých... Bůh totiž rozhodl, ...že skrze něho se sebou usmíří všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví prolitou na kříži zjedná pokoj.“

Sotva by byl někdo schopen vykreslit tak silně Kristovu královskou moc jako apoštol Pavel. Neměl by spíš on, vězeň pro Krista, důvod naříkat nad Božím bezvládím? A přesto právě on v síle Ducha svatého vidí světlo i tam, kde jiní nevidí než tmu. Zdá se Pane, že spíš. Nikoliv však na královském loži, ale na dřevě kříže. A na to dřevo máš přibité ruce i nohy, jsi bezmocný, opuštěný, vydaný na pospas násilníkům. Pavel však ví, že ve tvé smrti je skryto semeno nového života. Zažil to sám, na vlastní osobě: on, nelítostný pronásledovatel křesťanů, je najednou Bohem povolán hlásat evangelium! Smíme doufat v totéž i pro vraha Luigiho Padovese, pro atentátníky v Iráku, či pro učitele z uhersko-hradišťského vězení? Těžko uvěřit! Bůh však má své plány i tam, kde to vůbec na to nevypadá. Hledá ale mezi námi spojence. Chceme to? Když ano, jak?

Mučednictví od nás asi nežádá. Udělat ale něco málo proto, aby Jeho království rostlo tam, kde zrovna žijeme, to ano. Je k tomu ovšem třeba se ptát, co může být tou „trhavinou“, která rozbíjí naše konkrétní vztahy a zasazuje rány. Čím šlapeme po životě druhého a bereme mu chuť žít? Život je složitý a přináší někdy rány, které se hojí jen velmi pozvolna. Rány, jež komplikují vztahy a zatemňují život. Jak je těžké uvěřit, že určité situace se dají vůbec vyřešit. To pak je ta pravá chvíle, víc než jindy se otevřít Pánu Života, nechat se Jím vytrhnout z moci temnot a převést do Jeho světla. V našich srdcích pak zavládne Jeho království pokoje, pochopení, odpuštění a smíru.

Arcibiskup Karel Otčenášek nám k tomu napsal dopis. Jeho slova nejsou planým snem, ale vnitřní skutečností vyzrálého muže, který na svém vlastním lici pocítil pěst nepřítele. „Celý život hlásám a snažím se realizovat jednu změnu“, píše otec Arcibiskup Karel: „Směřovat všechny lidi k vzájemnému přátelství. Budování přátelství, či spřátelování, je trvalý úkol a možná zní konkrétněji než výzva k lásce obecně. Kristus zemřel za všechny, dává neomezenou lásku všem a má zájem, abychom

ho i my milovali. Proto i výzva ke spřátelování se týká všech lidí. Je cestou k zamezení válkám. Je vázána na vzájemnost. Proto také všechny, kdo se se mnou v mém stáří setkávají, vybízím ke vzájemnému žehnání. Stačí třeba křížek na ruku“.

+ Karel Otčenášek, arcibiskup,
2. 11. 2010 Hradec Králové.

Homilie k neděli Krista Krále
Richard Čemus r. 2010

blahopřejeme

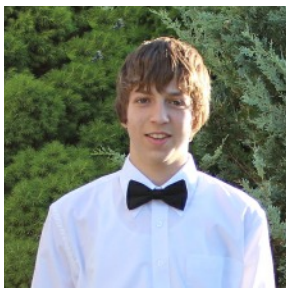

Anna Katerina Dospel přijala svátost křtu při mši svaté v kostele Panny Marie Karmelské v neděli 15. října 2017. Za celou komunitu přeji malé Aničce Boží požehnání na každém kroku jejího života.

Fr. Antonín

Šťastní rodiče a kmotři.

Anna mává vstříct novému dobrodružství...

Brendan Sikorjak. Student St. John's University. Ministrant v kostele Panny Marie Karmelské. Fanoušek Rangers, hodný syn, dobrý sourozenec atd., oslaví 15. listopadu dvacáté narozeniny. Milý Bredane, přeji Ti za celou krajanskou rodinu hodně úspěchů ve škole a růst ve víře. Bůh ať Ti žehná po celý život.

Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Mons. Peter Esterka, biskup 14. listopadu, Zoe Eva Gulasi 14. listopadu, **Brendan Sikorjak 15. listopadu**, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Josef Gulaši 21. listopadu, Marek Hnizda 27. listopadu, Barbora Valerio 27. listopadu, Jan Bartuněk 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Broz 29. listopadu, Marcel Wartownik 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Kršková 30. listopadu.

1. října v katedrále Panny Marie ve filipínském městě Marawi se v neděli slavila první mše po osvobození města, které čtyři měsíce okupovala teroristická skupina Maute napojená na tzv. Islámský stát (IS). Vládní síly dobyly město zhruba před měsícem, před dvěma týdny pak armáda osvobodila i katolického kněze Teresita 'Chita' Sukanoba, který byl s dalšími lidmi po celou dobu v zajetí.

4. října At the conclusion of his General Audience this morning, the Pope said: "I would like to announce that from 19 to 24 March 2018, the General Secretariat of the Synod of Bishops convenes a pre-synodal meeting to invite young people from different parts of the world: both young Catholics and young people from different Christian denominations and other religions; not believers."

14. října před dvěma tisíci věřících, kteří zaplnili olomouckou katedrálu sv. Václava i část náměstí před ní, udělil arcibiskup Jan Graubner biskupské svěcení Antonínu Baslerovi a Josefu Nuzíkovi. Pomocnými biskupy olomoucké arcidiecéze je jmenoval papež František v červenci tohoto roku.

17. října desítky významných teologů, biskupů a osobností veřejného života ze 13 zemí a více než tisíc sympatizantů dosud podepsaly otevřený dopis na podporu papeže Františka. Dopis iniciovaný teologem a knězem Tomášem Halíkem a teologem Paulem Zulehnerem reaguje na nedávnou ostrou kritiku ze strany konzervativních katolíků v souvislosti s papežským dokumentem o lásce v rodině nazvaným Amoris Laetitia (Radost lásky).

17. října před nedělní modlitbou Anděl Páně na svatopetrském náměstí připomněl Svatý otec Mezinárodní den za odstranění chudoby, který se slavil v úterý 17. října. Podle papeže Františka chudoba nemá nic společného s osudovostí: je způsobena příčinami, které je třeba identifikovat a odstranit.

19. října v Budapešti se setkali zástupci biskupských konferencí České republiky, Chorvatska, Polska, Slovenska a Maďarska. Nejprve navštívili historické město Visegrád, místo, kde se zodpovědní za naše národy vícekrát setkávali už od středověku, a v ostříhomské bazilice se pomodlili u oltáře svatého Vojtěcha, mučedníka a pražského biskupa a našeho společného patrona. Potom se diskutovalo o současných výzvách, jimž naše místní církve musí čelit.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Jaroslav Cincala, John J. Sukop, Jitka Blaha, Pat a Ed Babor, Josef a Žela Lazar, Tony a Helena Kocicovi, Marek a Elizabeth Dospel, Miroslav Tkadlec, Josef a Olga Chalas.

úmysly mší svatých v měsíci listopadu 2017

datum	úmysl	dárce
1. listopadu	Za + Ladislava Filu a (duše v očistci)	rodina Filova
2. listopadu	Za + Josefa Zolmana a (duše v očistci)	Jaroslava Zolmanová
3. listopadu	Za duše v očistci	
4. listopadu	Za duše v očistci	
5. listopadu	Za + Zdenku Rinus a (duše v očistci)	John J. Sukop
6. listopadu	Na poděkování Pánu Bohu, (duše v očistci)	Libuše Král
7. listopadu	Za + rodiče Františka a Libuši Širokých	Libuše Král
8. listopadu	Za duše v očistci	
9. listopadu	Za + Martina a Annu Královou	Libuše Král
12. listopadu	Za Dr. Miloše I. Bergmanna	Libuše Králíček
13. listopadu	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra	Božena Smrčka
15. listopadu	Za Jirku a Annu Kořeňovských a dceru Marii	B. a J. Kowalykovi
19. listopadu	Za krajaňskou rodinu	Martinské Hody
21. listopadu	Za + Ludmilu Chalas Di Bona	Olga Chalas
22. listopadu	Za + prarodiče Václava a Karlu Širokých	Libuše Král
23. listopadu	Za + Gábiku Tomanovou (krsnú dcéru)	rodina Krupkova
25. listopadu	Za + Annu Rudinskou	James Solfronk
26. listopadu	Za + JUDr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
28. listopadu	Za + Annu Dobrovodskou	rodina Krupkova
29. listopadu	Za + Květu Slusbrgovou	manželé Sádlikovi
30. listopadu	Za + Rev. Josefa Kadlece	Zdenka Sádliková

modlitby a mše za duše v očistci

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajaňské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvонnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Pavel Tigríd, narozený jako Pavel Schönfeld, byl významný český spisovatel, publicista a politik, jeden z nejvýznačnějších představitelů českého protikomunistického exilu. Svůj pseudonym „Tigríd“ odvodil od řeky Tigridu jako vzpomínku na hodiny zeměpisu a dějepisu na základní škole v Semilech. Pavel Tigríd emigroval poprvé v roce 1939 přes Německo a Francii do Anglie. Za druhé světové války působil v Londýně. Podílel se na exilovém vysílání v rádiu BBC a úzce spolupracoval s předsedou exilové vlády Msgre. Janem Šrámkem, pod jehož vlivem konvertoval ke katolické víře.

Bezprostředně po konci války se v červnu 1945 z Londýna vrátil na vyžádání komunistického ministra informací Kopeckého, který ho chtěl umístit do vysílání Československého rozhlasu, z čehož následně sešlo. Po návratu do ČSR se také poznal s Ivanou Myškovou, jejíž babičkou byla Terezie Brzková, známá filmová herečka. S Myškovou se v roce 1947 oženil a pokračoval ve spolupráci s Československou stranou lidovou. Byl šéfredaktorem časopisu *Obzory*, který byl známý svými kritickými, ostře protikomunistickými postoji, a v němž se jako jeden z prvních ostře postavil proti krutému zacházení s Němci. Díky možnosti zřídit pro lidovce druhé periodikum, založil časopis *Vývoj*.

20. února 1948 odjel na pozvání britského ataše do britské zóny v Berlíně, kde podle pomlouvačných zpráv mělo být nehumánně zacházeno s lidmi. Tigríd vycestoval na diplomatický pas, který neodevzdal na ministerstvu, za což byl na něj vydán zatykač, který dorazil na hranice hodinu po tom, kdy je v autě přejel. O únorovém převratu se dozvěděl v Mnichově, kde ani nemohl podat novináři žádané prohlášení k vývoji v ČSR, jelikož jeho žena byla komunisty na tři měsíce uvězněna v pankrácké věznici. Po propuštění se ji podařilo přes Šumavu převést přes hranice. Po odchodu do mnichovské emigrace byl v roce 1951 pověřen vedením rozhlasu *Svobodná Evropa*. Roku 1952 odešel s manželkou do USA, kde se živil jako číšník, stejně jako za války v Londýně. V roce 1956 v reakci na maďarské události začal vydávat čtvrtletník *Svědectví*, s jehož redakcí, ženou i dětmi přesídlil roku 1960 do Paříže. V Paříži se stýkal s člověkem z prostředí KSČ, který do Paříže vyvážel důležité interní informace. V Paříži se také poprvé setkává s Václavem Havlem. Až do konce svého života byl spolupracovníkem SE, odkud ostře vystupoval proti totalitní zvlášti komunistického režimu s typickým vtípem a sarkasmem. Představiteli KSČ byl považován za nejnebezpečnějšího představitele exilového protikomunistického odboje.

Po Sametové revoluci působil v ČR jako spolupracovník prezidenta Václava Havla, na jehož pozvání se vrátil do Československa 28. prosince a od roku 1992 jako ministr kultury první Klausovy vlády, jmenovaný za KDU-ČSL. (zdroj wikipedia)